

A close-up photograph of a man in a dark suit, white shirt, and dark tie. A woman's face is partially visible on the right, kissing him on the cheek. In the foreground, a document is laid out on a surface, featuring two silver wedding rings and a silver pen. The overall scene suggests a romantic or contractual theme.

Kontrakt

MELANIE MORELAND

Kontrakt

PRAHA 2019

Přeložila:
ZUZANA SELEMENTOVÁ

Melanie Moreland: Kontrakt

Vydání první

Copyright © 2016, 2017. The Contract by Melanie Moreland.

Published by arrangement with Bookcase Literary Agency.

All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Květnového vítězství 332/31, Praha 4,
www.baronet.cz v roce 2019 jako svou 2242. publikaci

Přeloženo z anglického originálu The Contract vydaného v roce 2016

a z anglického originálu The Baby Clause vydaného v roce 2017

Český překlad © 2019 Zuzana Selementová

Odpovědná redaktorka Marie Kejvalová

Korektorka Daniela Čermáková

Cover design by Melissa Ringuette, Monark Design Services

Přebal a vazba © 2019 Ricardo a Baronet

Sazba a grafická úprava Ricardo, Sázavská 19, Praha 2

Tisk a vazba: **FINIDR**, s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-269-1022-0

BARONET

Praha 2019

MELANIE MORELAND

Kontrakt

Obsahuje novelu
Baby šéf

Kontrakt

Deboře Beckové, mojí přítelkyni a editorce.
Tahle knížka je pro Tebe.
Děkuju.

A jako vždycky
děkuju i svému Matthewovi – který je pro mě
smyslem všeho.

Kapitola 1

RICHARD

NAKLONIL JSEM SE přes stůl, a jak jsem se snažil ovládnout svůj vztek, hluk z plné restaurace ustoupil do pozadí. Potlačil jsem chuť zařvat a promluvil jsem tiše, ale z mých slov kapala zloba. „Co jsi to řekl? Já snad špatně slyším.“

David se pohodlně opřel na židli, mojí zuřivosti nevěnoval pozornost. „Jak říkám. Tyler bude povýšen na společníka firmy.“

Sevřel jsem v dlani skleničku tak silně, až jsem se divil, že se neroztříštila. „Povýšen na společníka jsem měl být já.“

Pokrčil rameny. „Okolnosti se změnilly.“

„Dřel jsem jako idiot. Získal jsem pro firmu víc než devět milionů. Loni jsi mi řekl, že když tu hranici překonám, uděláte ze mě partnera.“

Mávl rukou. „Jenže Tyler získal dvanáct milionů.“

Udeřil jsem rukou do stolu a bylo mi úplně jedno, jestli se po nás lidé začnou dívat. „To proto, že ten zmetek mi slídlil za zády a přebral mi klienta. Nápad na tu kampaň byl můj. Ten hajzl mi ho ukradl.“

„To říkáš ty, Richarde.“

„Kecy. To jsou jenom kecy.“

„Rozhodnutí už padlo, ale nabídka trvá. Snaž se, a příští rok to můžeš být ty.“

„To je poslední slovo?“

„To je poslední slovo. A dostaneš velkorysý bonus.“

Bonus.

Nechtěl jsem žádný zatracený bonus. Chtěl jsem to povýšení. Měl jsem to být já.

Vstal jsem tak rychle, až jsem převrhnul židli. Dopadla na zem s tupým žuchnutím. Vztyčil jsem se v celé své výšce víc než sto devadesát centimetrů a zamračeně jsem se na něho zahleděl. Vzhledem k tomu, že David neměl víc než sto sedmdesát, takhle vsedě působil ještě menší.

David pozvedl obočí. „Tak bacha, Richarde. U nás v Anderson Inc. jsme jeden tým. A ty jsi pořád jeho součástí – důležitou součástí.“

Chladně jsem si ho změřil a zaplašil chuť poslat ho do prdele. „Tým. *Tak to jo.*“

Zavrtěl jsem hlavou a šel pryč.

VRAZIL JSEM DO SVÉ kanceláře a práskl za sebou dveřmi. Moje asistentka vyděšeně vzhledla, napůl snědený sendvič v ruce.

„Co jsem vám k sakru říkal o jídle u psacího stolu?“

Kvapně se vyškrábala na nohy. „B–byl jste pryč,“ zakoktala. „Zpracovávala jsem vaše výdaje. Tak jsem si myslela ...“

„Tak to jste si teda myslela kurva špatně.“ Sáhl jsem přes stůl, vytrhl jí ten zlořečený sendvič z ruky a ušklíbl se nad jeho obsahem. „Burákové máslo s marmeládou? To si za ty prachy, co vám platí, nemůžete dát něco lepšího?“ Zaskroval jsem, protože mi na okraj saka ukápl kus marmelády. „Zatraceně!“

Podívala se na rudou skvrnu na mém šedivém obleku a její už beztak bledý obličej pobledl ještě víc. „Panne VanRyane, moc se omlouvám. Hned vám to odnesu do čistírny.“

„To teda odnesete, k čertu. A když už půjdete ven, přineste mi sendvič.“

Zamrkala. „Já – Myslela jsem, že jste byl na obědě.“

„Ten váš myšlenkový proces je zase špatně. Přineste mi sendvič a latté – s extra pěnou – bez tuku. A chci mít na telefonu Briana Maxwella – *okamžitě*.“ Netrpělivě jsem ze sebe shodil sako a vyprázdnil kapsy.

„Odnesete to do čistírny – a chci ho mít ještě dnes odpoledne.“

Dál seděla a nepohnutě na mě zírala.

„Jste snad hluchá?“

„Co chcete, abych udělala nejdřív?“

Odhodil jsem sako. „To je přece vaše práce. Nějak si to přeberte a hlavně to udělejte.“

Znovu jsem tiskl dveřmi.

O PATNÁCT MINUT POZDĚJI jsem už měl svůj sendvič a latté. Interkom zabzučel. „Na lince dvě máte pana Maxwella.“

„Fajn.“ Zvedl jsem telefon. „Briane. Musím se s tebou setkat. Dnes.“

„Mám se dobře. Děkuju za optání, Richarde.“

„Na to nemám náladu. Kdy budeš moct?“

„Celý odpoledne mám plný.“

„Zruš to.“

„Ale já jsem mimo město. Nejdřív se tam můžu dostat v sedm.“

„Fajn. Sejdeme se ve Finlay’s. Můj obvyklý stůl.“ Zavěsil jsem a stiskl interkom. „Pojďte sem.“

Dveře se otevřely a ona vpadla dovnitř – doslova. Ani jsem se nenamáhal zamaskovat, že jsem znechuceně zakroutil očima. Nikdy jsem neviděl nikoho tak nemotorného – dokázala zakopnout i o vzduch. Tipnul bych si, že strávila na kolenou víc času než většina ženských, se kterými jsem chodil. Počkal jsem, než se vyhrabala na nohy, sebrala si zápisník a našla pero. Tvář měla zardělou a ruce se jí trásly.

„Ano, pane VanRyane?“

„Můj stůl ve Finlay’s. Na sedmou. Zařídte to. A koukejte, ať je to moje sako do té doby hotové.“

„Objednala jsem expresní čištění. Je to, ehm, za extra příplatek.“

Povyτάhl jsem obočí. „Vzhledem k tomu, že to byla vaše vina, to jistě ráda zaplatíte.“

Tvář jí zrudla ještě víc, ale nic nenamítla. „Za hodinu ho vyzvednu.“

Mávl jsem rukou, bylo mi jedno, kdy pro něj zajde, hlavně že ho budu mít včas před odchodem.

„Pane VanRyane?“

„Co je?“

„Dnes musím odejít ve čtyři. Jsem objednaná k lékaři. Psala jsem vám to přece minulý týden v mailu?“

Pořukával jsem prsty na stůl a pozoroval ji. Svoji asistentku – Katharine Elliottovou – prokletí mého života. Dělal jsem všechno, co jsem mohl, abych se jí zbavil, ale nepodařilo se mi to. Ať jsem jí zadal jakýkoliv úkol, vždycky ho splnila. Veškeré ponižující povinnosti zvládala bez námitek a bez odmlouvání. Vyzvednout věci z čistírny? Splněno, bez řečí. Zajistit, aby moje soukromá toaleta byla zásobena kosmetikou mých oblíbených značek a kondomy? Bez chyby. Vyčistit a uspořádat podle abecedy moji rozsáhlou sbírku cédéček, když jsem se rozhodl ji přemístit do své kan-

celáře? Hotovo – a dokonce pak všechna céděčka zabalila do krabic, bez poskvrnky a roztríděná, protože jsem „si to rozmyslel“ a nechal si je poslat zase zpátky domů. Neřekla ani slovo. Poslat květiny a lístek na rozloučenou každé ženské, se kterou jsem se chtěl zrovna ten měsíc nebo týden rozejít? Jasně.

Den za dnem bez výjimky seděla v kanceláři – nikdy se ani neopozdila. Málokdy odtud odcházela, jediné pokud mi šla něco zařídit, nebo se na chvíli vytratila do kuchyňky sníst si jeden z těch svých směšných, z domova přinesených sendvičů, protože jsem jí zakázal jíst je u pracovního stolu. Hlíkala mi kalendář a udržovala seznam kontaktů v perfektním pořádku, moje spisy seřadila podle barev, jak to mám rád, a filtrovala mi telefonní hovory, aby mě nemohlo obtěžovat množství mých bývalek. Podle firemní šeptandy jsem věděl, že ji mají všichni rádi. Nikdy nezapomněla na žádné narozeniny a pekla naprosto skvělé koláčky, které k té příležitosti nosila.

Byla zkrátka naprosto dokonalá.

Nemohl jsem ji vystát.

Představovala všechno, čím jsem u žen pohrdal. Byla drobná a křehká, měla tmavé vlasy a modré oči a nosila jednoduché kostýmky a sukně – úhledné, úpravné a totálně staromódní. Vlasy si vždycky stahovala do uzlu, nenosila žádné šperky a podle toho, co jsem viděl, se ani nijak nemalovala. Její sex–appeal se rovnal nule, a dokonce neměla ani tolik sebeúcty, aby s tím něco udělala. Byla pokorná a plachá, nikdy se neprosazovala. Měl jsem rád ženské silné a živé – ne takovou onuci, jako byla slečna Elliottová.

Jenže se jí nešlo zbavit.

„Fajn. Ne abyste si na to nějak zvykla, slečno Elliottová.“

Na okamžik se mi zdálo, že se jí zablýsklo v očích, ale pak pouze přikývla.

„Vyzvednu vám sako a nechám ho ve vaší šatně. Telekonferenci jsem vám připravila na čtrnáct hodin a v patnáct třicet máte jednání v zasedací místnosti.“ Ukázala na složky, položené na rohu stolu. „Vaše poznámky jsou všechny tady.“

„A moje výdaje?“

„Už jsem je zpracovala a nechávám je zde k vašemu podpisu.“

„V pořádku. Můžete jít.“

Zastavila se u dveří. „Přeju vám příjemný večer, pane VanRyane.“

S odpovědí jsem se neobtěžoval.

Kapitola 2

RICHARD

BRIAN USRKÁVAL SVOJI režnou a měřil si mě přes okraj skleničky. „Chápu, že tě to štve, Richarde. Ale co chceš, abych s tím udělal?“

„Chci jinou práci. Tohle máš udělat. Najít mi ji.“

Suše se zasmál a odložil skleničku. „Tohle jsme už přece prodiskutovali. S tvým renomé ti dokážu najít jakoukoliv práci, kterou by sis přál – jenomže ne tady. Ve Victorii se na trhu pohybují dva hlavní hráči – a ty pracuješ pro jednoho z nich. Až budeš konečně připravený se přestěhovat, stačí říct. Nabídnou ti místa v kterémkoli velkém městě, o němž bys byl ochotný uvažovat. Dobře se rozjíždí byznys třeba v Torontu.“

Nakvašeně jsem zafuněl. „Nechci se stěhovat. Ve Victorii se mi líbí.“

„Něco tě tu snad drží?“

Zabubnoval jsem prsty na stole a zamyslel se nad jeho otázkou. Vlastně jsem ani nevěděl, proč se odmítám přestěhovat. Měl jsem to místo rád. Líbilo se mi, že leží blízko vody, oblíbil jsem si tu restaurace a divadla, bylo to zkrátka malé město s velkoměstským ruchem a příhodným klimatem. Drželo mě tu ještě něco

jiného – i když jsem sám ani přesně nevěděl, co to je. Bylo mi jasné, že bych měl změnit místo; po pravdě řečeno by to bylo to nejrozumnější, co bych měl udělat, ale nějak se mi do toho nechtělo.

„Ne, nic konkrétního. Prostě tu chci zůstat. Proč bych nemohl dostat flek u Gavin Group? Měli by se podělat nadšením, že mě získali. Moje portfolio mluví za všechno.“

Brian si odkašlal a poklepal na svou skleničku pečlivě upraveným nehtem. „Stejně jako tvoje osobnost.“

„V reklamním průmyslu musíš být tvrdý a rozhodný, Briane.“

„To není to, co mám přesně na mysli, Richarde.“

„Tak co teda máš přesně na mysli?“

Brian mávl na číšníka, aby nám přinesl další drinky, opřel se a upravil si kravatu, než odpověděl. „Tvoje pověst a tvoje jméno mluví samy za sebe. Víš, že se ti v některých kruzích říká Dick, stejně jako pánskému přirození.“ Nadzvedl jedno rameno. „Ze zřejmých důvodů.“

Pokrčil jsem rameny. Bylo mi fuk, jak mi lidi říkají.

„Gavin Group je rodinná firma. Na rozdíl od Andersonových řídí společnost na základě dvou základních principů: rodina a soudržnost. Extrémně nároční jsou, pokud se jedná o volbu jejich klientské základny.“

Posupně jsem si odfrkl. Anderson Inc. byli ochotní pracovat pro každého klienta. Pokud se na něm daly vydělat peníze, připravili pro něj kampaň – bez ohledu na to, jak odpudivá se mohla některým spotřebitelům jevit. Bylo mi to jasné, a ani v nejmenším mi na tom nezáleželo. Věděl jsem, že Gavin Group jsou při volbě svých klientů mnohem vybíravější, ale tomu bych se ve své práci dokázal přizpůsobit. David nenáviděl Gavin Group. Odejít od Anderson Inc. a začít pracovat ho může naštvat natolik, že mi nabídne partnerství, jen

aby mě dostal zase zpět. Mohl by mi to dokonce nabídnout okamžitě, jak by se dozvěděl, že chci odejít. Musím to nějak zařídit.

„Můžu se přizpůsobit a pracovat v rámci jejich kritérií.“

„To není všechno.“

Počkal jsem, až nám číšník naservíroval nové drinky a odešel. Rychle jsem si Briana prohlédl. Holá hlava se mu leskla pod světly a světle modré oči mu zářily. Působil uvolněně, spokojený sám se sebou, a moje dilema ho nijak nevzrušovalo. Natáhl dlouhé nohy, uvolněně je překřížil a jednou začal pohupovat. Pak sáhl po skleničce.

„Tak co dál?“

„Graham Gavin je vyloženě rodinný typ a podle toho řídí i svůj podnik. Zaměstnává pouze lidi se stejnými názory. A tvůj, ehm, osobní život by jistě nepovažoval za přijatelný.“

Mávl jsem rukou, přesně jsem věděl, co má na mysli. „S Erikou jsem se rozešel už před několika měsíci.“

Moje ex, ať už pro mě bývala čímkoliv, se dostala až do titulků novin kvůli problémům s drogami, protože během módní přehlídky v drogovém rauši spadla z předváděcího mola. Už jsem měl beztak dost jejích vysokých nároků. Uložil jsem slečně Elliottové poslat jí na odvykací kliniku květiny se vzkazem, že jsme skončili, a pak jsem si zablokoval její telefonní číslo. Minulý týden se mě pokusila navštívit. Nechal jsem ji ochrankou vyvést z budovy – vlastně jsem pověřil slečnu Elliottovou, aby se o to postarala. Když šla dolů, vypadala, že Eriku lituje, a když se o něco později vrátila zpátky, ujistila mě, že mě už Erika znovu obtěžovat nebude. Spánembohem.

„Nejde jenom o Eriku, Richarde. Tvoje pověst je

všem dobře známá. Mimo pracovní dobu jsi playboy a během dne jsi tyran. Proto jsi právem dostal tu svou přezdívku. Ani jedno z toho by se Grahamu Gavinovi nezamlouvalo.“

„Předpokládej, že jsem se změnil.“

Brian se zasmál. „Richarde, ty to nechápeš. Grahamaova společnost je zaměřená na rodinu. Moje přítelkyně Amy u nich pracuje. Víím, jak to tam chodí. Nikdy jsem takový podnik ještě neviděl.“

„Pověz mi o tom.“

„V té firmě pracuje celá jeho rodina. Jeho žena a děti, dokonce i jejich manželé tam pracují. Pořádají společné pikniky a večere pro veškeré zaměstnance a jejich rodiny. Platí dobře, dobře se o ně starají. Jejich klienti jsou nadšení. Získat tam místo je velice obtížné, protože od nich téměř nikdy nikdo neodchází.“

Přemítal jsem nad tím, co mi řekl. Nebylo žádným tajemstvím, jak je u Gavin Group důležitá rodina, ani jak málo se u nich obměňují zaměstnanci. David nenáviděl Grahama Gavina i všechno to, co ve světě byznysu ztělesňoval. Podle něj byl člověk člověku vlkem a podle toho se také choval. Čím tvrději, tím lépe. Před nedávnem jsme přišli o dva velké klienty, kteří přešli právě ke Gavinovi, a David příšerně zuřil. Toho dne padaly hlavy – a bylo jich hodně. Měl jsem štěstí, že nešlo o moje klienty.

„Tak to jsem v prdeli.“

Zaváhal, podíval se na mě a pak se zahleděl kamsi přes moje rameno. „Náhodou víím, že jeden z jejich vrcholných manažerů je na odchodu.“

Naklonil jsem se dopředu, tahle novinka mě vážně zaujala. „Proč?“

„Jeho žena je nemocná. Má sice dobrou prognózu, on se přesto rozhodl věnovat rodině a zůstat doma.“

„Je to dočasná pozice?“

Brian zavrtěl hlavou. „Takovýhle Graham Gavin prostě je. Dal mu předčasný důchod s plnou penzí i se všemi benefity. Řekl mu, že až se jeho manželka uzdraví, zaplatí jim na oslavu okružní jízdu kolem světa.“

„Jak tohle všechno víš?“

„Amy pracuje jako jeho asistentka.“

„Tak to za něj bude potřebovat náhradu. Domluv mi pohovor.“

„Richarde, copak jsi mě vůbec neposlouchal? Graham by nikdy nezaměstnal nikoho, jako jsi ty.“

„Zaměstnal, když ho dokážu přesvědčit, že nejsem takový, jak si o mně myslí.“

„A jak to chceš udělat?“

„Dohodni mi pohovor a já už se postarám o zbytek.“
Dlouze jsem upil ze svojí skotské. „To se musí provést decentně, Briane.“

„Já vím. Uvidím, co se dá dělat, ale jak ti říkám – tohle bude tvrdý oříšek.“

„Pokud mě tam dostaneš, čeká tě vysoká odměna.“

„Tobě jde o to Davidovi ukázat, že chceš odejít? Tak moc to partnerství chceš získat?“

Zamyšleně jsem si přejel rukou po bradě a poškrábal se na odřeném místečku. „Rozmyslel jsem si to.“

„Jak to myslíš?“

„David Grahama nenávidí. Nic ho nenaštve víc, než když mě kvůli němu ztratí. Víím, že pár mých klientů by opustilo palubu se mnou, což by mu zasadilo další ránu. Chci, aby mě Graham Gavin zaměstnal, a až se mě David pokusí získat zpět, bude to pro mě příležitost, abych mu pro změnu zase já řekl ‚okolnosti se změnilly‘.“

„To si dost věříš.“

„Jak říkám, v tomhle oboru to funguje.“

„Sice nevím, jak to chceš udělat, ale pokusím se tě tam dostat.“ Sevřel rty. „Studoval jsem s jeho zetěm a doteď spolu chodíme na golf. Měli bychom se sejít někdy v příštím týdnu. Zkusím mu to nějak naznačit.“

Přikývl jsem a v hlavě mi to rychle šrotovalo. Jak může člověk někoho přesvědčit, že je jiný, než si o něm dotyčný myslí? To byla otázka za milion dolarů. Zbývalo, abych vymyslel odpověď.